

[Egon Jensen]

kommuner mod de tidligere 1.350 og 14 amtskommuner mod 25 ville betyde, at de folkevalgte ville få mere arbejde og ansvar, hvorfor man hen ad vejen også har reguleret diæter og honorarer, så de var mere i overensstemmelse med arbejdets omfang. Også tabt arbejdsfortjeneste kom ind i billedet for at sikre, at de, der mistede deres indkomst på grund af kommunalarbejde, ikke af økonomiske grunde skulle holdes udenfor.

Vi har derimod ikke haft mulighed for at sikre, at alle kan få fri til og mulighed for at deltage i kommunalt arbejde. Her efterlyser jeg et columbusæg.

Vi havde i 1970 nok ikke regnet med, at det kommunale arbejde og opgavernes omfang ville blive så omfattende, som tilfældet er i 1980, og de bliver stadig væk større. Derfor kan man kun hilse indenrigsministerens forslag velkommen. Det er en slags genopretningsforslag og kan måske betyde, at kommunalbestyrelserne får en mere nuanceret sammensætning. Dette forslag løser ikke alle problemer, men det er et godt skridt på vejen. Det er klart, at der også i dette lovforslag er mange tvivlsspørgsmål, som skal afklares.

Hovedpunkterne i forslaget er for det første, at der indføres fast vederlag til kommunalbestyrelsesmedlemmer, som er pligtige til at modtage det sammen med normale mødediæter. Vederlaget kan efter forslaget erstattes med betaling for tabt arbejdsfortjeneste, hvis man vælger dette, for et år ad gangen. Spørgsmålet er så, hvad vederlaget skal fastsættes til, og det må vi jo se nærmere på i udvalget.

For det andet kan kommuner med et indbyggertal på 40.000 og derover fremover vedtage, at udvalgsformænd skal have heltidsløn, efterløn og pension, men til gengæld skal udvalgsformænd være fødte medlemmer af økonomiudvalget og vælges efter forholdstal for en 4-årig periode. Det er også godt, men jeg stiller spørgsmålet: hvorfor kun 40.000 og derover? Hvad magisk er der i de 40.000? Og hvad med andre udvalgsformænd og deres honorarer? Man kan også stille spørgsmålet: hvorfor skal almindelige udvalgsformænd kunne fyres i perioden på de 4 år, når lønnede ikke kan? Og hvorfor skal udvalgsformænd absolut være medlemmer af økonomiudvalget, når de alligevel ikke har et selvstændigt udøvende job og der ikke er tale

om en magistratsordning? Det taler vi videre om i udvalget.

For det tredje indføres der også en mulighed for vederlag til første viceborgmester og til fungerende udvalgsformænd. Det er et længe næret ønske og et savn, som har givet anledning til megen misfornøjelse. Jeg hilser dette med tilfredshed.

I tidsberegningen for diæter kan man nu – for det fjerde – også indregne medgået rejsetid, og det er rimeligt, særlig når det gælder amtsrådene. Der er mange gange lange afstande, og det er urimeligt, at man skal bruge lang tid uden at få noget som helst for det.

For det femte foreslår man, at økonomiudvalg skal bestå af borgmester og 2, 4 eller 6 medlemmer, højst 7. Jeg er af den opfattelse, at økonomiudvalget ikke må bestå af mindre end 5 medlemmer. Jeg synes, det betyder for stor en koncentration i økonomiudvalget.

For det sjette gives der mulighed for at komme af med en borgmester eller en udvalgsformand, som ikke vil efterkomme kommunalbestyrelsens beslutninger. Det er trist, at noget sådant er nødvendigt, men man må også i kommunalt arbejde arbejde på demokratiets vilkår, og man må også her give regler, der sikrer, at man ikke kommer ud for, at svage sjæle tager en sådan idé op.

Der er en række ændringer, som jeg ikke skal komme ind på ved denne lejlighed; også dem kan vi tale om i udvalget. Men jeg er måske lidt bekymret for, at man skærer for meget i antallet af medlemmer af udvalgene. Indenrigsministeren foreslår, at der højst må være 7, og hvis udvalgsformændene skal være fødte medlemmer af økonomiudvalget, har man dermed en begrænsning. Det er godt nok heltidslønnede, men det er det, man kalder mellemmagistrater. Jeg er klar over, at man ved forholdstalsvalg af formænd – og det er jo betingelsen – fratager et politisk flertal muligheden for at besætte alle eller næsten alle formandsposter, og det kan man nok leve med, eftersom kommunalbestyrelsen er den øverste myndighed og har afgørelsen i sagerne. Jeg har med tilfredshed noteret, at havneudvalget som tidligere behandles særskilt, og det synes jeg er rigtigt.

Der er tale om en beskedene bedre honorering af et krævende og byrdefuldt arbejde. Vi lever i en sparetid, men skal vi have folk til at påtage sig det ansvarsfulde og næsten altid lidet taknemmelige arbejde i vort folkestyre,